

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 707

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 14 iulie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 128 din 15 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 și ale art. 485 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. 5 din 20 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, în măsura în care acestea nu permit retractarea acordului de recunoaștere a vinovăției	2–5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
85. — Ordin al ministrului afacerilor interne pentru modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului internelor și reformei administrative nr. 490/2008 privind însemnele heraldice ale structurilor Ministerului Afacerilor Interne	6–8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 128**

din 15 martie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 și ale art. 485 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. 5 din 20 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, în măsura în care acestea nu permit retractarea acordului de recunoaștere a vinovăției

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 și ale art. 485 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală, în măsura în care nu permit retractarea acordului de recunoaștere a vinovăției și a Deciziei nr. 5 din 20 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, excepție ridicată de Tribunalul Brașov — Secția penală, din oficiu, în Dosarul nr. 1.981/62/2018, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.731D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată, în acest sens, că acordul de recunoaștere a vinovăției este o veritabilă convenție de drept penal încheiată prin negocierea dintre procuror și inculpat, astfel încât instanța sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției nu poate să îl respingă, în ipoteza retractării consimțământului cu ocazia ascultării inculpatului, câtă vreme acest consimțământ a fost valabil încheiat în cursul urmăririi penale și nu există probe administrate în sensul că acest consimțământ a fost dat cu încălcarea principiului loialității.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 31 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.981/62/2018, **Tribunalul Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și ale art. 485 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală, în măsura în care nu permit retractarea acordului de recunoaștere a vinovăției, și a Deciziei nr. 5 din 20 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii,**

excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect pronunțarea de către Tribunalul Brașov — Secția penală a unei soluții cu privire la acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat de inculpata din dosarul în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate cu Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă o formă de justiție negociată, prevăzută în Codul de procedură penală în cuprinsul secțiunii dedicate procedurilor speciale, și că scopul reglementării acestei instituții a fost acela de asigurare a unei soluții legislative inovatoare în vederea soluționării cauzelor într-un termen optim și previzibil. Acordul de recunoaștere a vinovăției are doi titulari, expres prevăzuți de legea procesual penală, procurorul și inculpatul, ambii titulari fiind implicați activ și nemijlocit în încheierea înțelegerii asupra modului de soluționare a acțiunii penale exercitate în cauză. Celor doi li se alătură procurorul ierarhic superior, care are însă un rol ce se reduce la avizarea limitelor înțelegerii încheiate între procuror și inculpat. Procurorul, ca titular al acordului de recunoaștere a vinovăției, este cel care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, fie având inițiativa procedurii de negociere, fie acceptând inițiativa inculpatului, și este singurul care poate decide întreruperea negocierii atunci când, deși există consens, nu se realizează un acord cu limitele stabilite de procurorul ierarhic superior. La rândul său, inculpatul, în calitate de persoană față de care se exercită acțiunea penală, este cotitular în cadrul procedurii analizate și titular al acordului de recunoaștere a vinovăției, dreptul său fiind limitat la inițierea acordului.

6. Se arată că, prin Decizia nr. 5 din 20 martie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a hotărât că retragerea de către inculpat, în fața instanței de judecată, a consimțământului valabil exprimat în cursul urmăririi penale, în condițiile art. 482 lit. g) din Codul de procedură penală, nu constituie temei pentru respingerea acordului de recunoaștere a vinovăției. Or, în tot cursul procesului penal, inculpatul trebuie să aibă posibilitatea să își exercite dreptul la apărare, în sensul de a obține o soluție de netrimitere în judecată, sau, trimis fiind în judecată, să obțină o soluție de achitare. Acest drept trebuie să fie concret și efectiv; în virtutea acestui drept, orice inculpat, anterior pronunțării unei hotărâri definitive, trebuie să poată să își modifice opinia sau punctul de vedere cu privire la modalitatea în care pledează în privința nevinovăției sale. Se arată, totodată, că statele au obligația de a garanta protecția dreptului la apărare și de a asigura exercitarea acestui drept în mod liber, ca o condiție necesară a statului de drept și a realizării eficiente a justiției.

7. Se susține, de asemenea, că toate instrumentele juridice universale și regionale garantează dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe independente și imparțiale, drept consacrat la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 21 alin. (3) din Constituție.

8. Se arată, totodată, că instanța de judecată trebuie să poată să verifice valabilitatea consimțământului din momentul exprimării sale, în acest sens trebuind să dea efect acordului de recunoaștere a vinovăției numai dacă stabilește, în mod direct, că inculpatul a realizat consecințele acordului. Valabilitatea consimțământului ar trebui să poată să fie examinată nu numai dacă există probe certe că acesta s-a obținut prin încălcarea principiului loialității administrării probelor, prevăzut la art. 101 din Codul de procedură penală, dar și sub aspectul realizării de către inculpat a consecințelor acordului. Astfel, asistența juridică acordată la momentul încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției nu trebuie considerată ca asigurând, în mod absolut, premisele unei manifestări de voință exprimate în deplină cunoștință de cauză.

9. În aceste condiții, se susține că, pentru a garanta dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil al inculpatului, până în momentul în care instanța de judecată ia act de manifestarea de voință a acestuia în sensul încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, manifestare de voință concretizată în încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, acest acord ar trebui să poată fi retractat. Așadar, se arată că irevocabilitatea recunoașterii vinovăției, realizată prin încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, în condițiile art. 485 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală, ar trebui să intervină numai după pronunțarea hotărârii instanței de fond cu privire la acordul astfel încheiat.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform încheierii de sesizare, dispozițiile art. 480 și ale art. 485 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală, în măsura în care nu permit retractarea acordului de recunoaștere a vinovăției, și Decizia nr. 5 din 20 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 19 mai 2017. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul critică, în realitate, dispozițiile art. 480 și ale art. 485 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. 5 din 20 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, în măsura în care

acestea nu permit retractarea acordului de recunoaștere a vinovăției. Prevederile art. 480 și ale art. 485 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală au următorul cuprins:

— Art. 480 din Codul de procedură penală: „(1) *Acordul de recunoaștere a vinovăției se poate încheia numai cu privire la infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 15 ani.*

(2) *Acordul de recunoaștere a vinovăției se încheie atunci când, din probele administrate, rezultă suficiente date cu privire la existența faptei pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală și cu privire la vinovăția inculpatului. La încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, asistența juridică este obligatorie.*

(3) — *Abrogat.*

(4) *Inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei amenzii. Pentru inculpații minori se va ține seama de aceste aspecte la alegerea măsurii educative; în cazul măsurilor educative privative de libertate, limitele perioadelor pe care se dispun aceste măsuri, prevăzute de lege, se reduc cu o treime.”*

— Art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală: „*Instanța, analizând acordul, pronunță una dintre următoarele soluții: [...] b) respinge acordul de recunoaștere a vinovăției și trimite dosarul procurorului în vederea continuării urmăririi penale, dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 480—482 cu privire la toate faptele reținute în sarcina inculpatului, care au făcut obiectul acordului, sau dacă apreciază că soluția cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și inculpat este nelegală sau nejustificat de blândă în raport cu gravitatea infracțiunii sau pericolozitatea infractorului.”*

14. Prin Decizia nr. 5 din 20 martie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a hotărât că: „Retragerea de către inculpat, în fața instanței de judecată, a consimțământului valabil exprimat în cursul urmăririi penale, în condițiile art. 482 lit. g) din Codul de procedură penală, nu constituie temei pentru respingerea acordului de recunoaștere a vinovăției.”

15. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 24 alin. (1) cu privire la dreptul la apărare și prevederilor art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceleași critici de neconstituționalitate au fost formulate cu privire la dispozițiile art. 482 lit. g) din Codul de procedură penală. În privința acestora, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 68 din 29 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 22 mai 2019, prin care, la paragrafele 14—25, a reținut că acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă un element de justiție negociată, introdus în cuprinsul Codului de procedură penală în scopul asigurării celerității procesului penal. În reglementarea acestei instituții procesuale penale legiuitorul a acordat, în anumite condiții, expres prevăzute pentru încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, prioritate în aplicare principiului oportunității, cu consecința degrevării instanțelor judecătorești de soluționarea anumitor cauze penale. Conform art. 479 din Codul de procedură penală, acordul de recunoaștere a vinovăției constă în recunoașterea de către inculpat a săvârșirii faptei și acceptarea încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală și privește felul și cuantumul pedepsei și forma

de executare a acesteia, respectiv felul măsurii educative ori, după caz, soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei. Conform art. 478 alin. (4) din Codul de procedură penală, limitele încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției se stabilesc prin avizul prealabil și scris al procurorului ierarhic superior, iar, potrivit art. 483—485 din Codul de procedură penală, ulterior încheierii sale, acordul de recunoaștere a vinovăției este supus controlului instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, instanță care poate să admită sau să respingă acordul de recunoaștere a vinovăției. Spre deosebire de procedura simplificată a recunoașterii învinuirii, în care inculpatul poate solicita instanței schimbarea încadrării juridice, acesta recunoscând doar fapta, în materialitatea ei, nu și încadrarea acesteia, în cazul acordului de recunoaștere a vinovăției, inculpatul trebuie să accepte încadrarea juridică stabilită de organele de urmărire penală.

17. În aceste condiții, Curtea a reținut că autorul excepției de neconstituționalitate invocă problema dreptului inculpatului de a reveni asupra declarației exprese, date în momentul încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, prin care recunoaște comiterea faptei și acceptă încadrarea juridică pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală.

18. Cu privire la acest aspect, instanța de contencios constituțional a constatat că, prin Decizia nr. 5 din 20 martie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție, cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii, a stabilit că retragerea de către inculpat, în fața instanței de judecată, a consimțământului valabil exprimat în cursul urmăririi penale, în condițiile art. 482 lit. g) din Codul de procedură penală, nu constituie temei pentru respingerea acordului de recunoaștere a vinovăției. În motivarea deciziei anterior menționate s-a reținut că instanța sesizată cu acordul de recunoaștere a vinovăției nu are posibilitatea să îl respingă, în ipoteza retractării, cu ocazia ascultării inculpatului, a consimțământului valabil exprimat în cursul urmăririi penale, odată ce retractarea nu este susținută de probe certe că acel consimțământ s-a obținut prin încălcarea principiului loialității în administrarea probelor, soluția reglementată de art. 485 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală nepresupunând și verificarea condițiilor de menținere ori de retractare a consimțământului exprimat de inculpat la momentul încheierii acordului, rolul instanței în această procedură limitându-se la verificarea acordului de voință al celor doi implicați și la aplicarea pedepsei și individualizarea acesteia. S-a arătat astfel că funcția de judecată a instanței este restrânsă, aspect care trebuie să se reflecte în specificitatea soluțiilor pe care le poate adopta, strict în limitele prevăzute de art. 485 alin. (1) lit. a) și b) din Codul de procedură penală. În plus, s-a arătat că asigurarea asistenței juridice la momentul încheierii acordului, indiferent de limitele de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită, asigură premisele unei manifestări de voință realizate în deplină cunoștință de cauză, incompatibilă cu o retractare sau retragere a consimțământului total nejustificată. Legea nu prevede posibilitatea revenirii asupra acordului și, dat fiind caracterul consensual al acestui act, nu se pot invoca în susținerea unei eventuale retrageri a consimțământului împrejurări ulterioare momentului încheierii acordului. S-a arătat că rolul instanței nu este acela de a relua în fața sa procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, ci ascultarea inculpatului este menită, eventual, să deceleze elemente care pot pune la îndoială valabilitatea exprimării consimțământului (existența unui viciu de consimțământ la momentul încheierii acordului), obligația ascultării inculpatului având rolul de a garanta echitatea

procedurii și de a da posibilitatea instanței să analizeze plenar dacă manifestarea de voință a fost sau nu afectată de eroare, dol, violență, leziune.

19. Prin aceeași decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție a constatat că a admite caracterul retractabil al consimțământului înseamnă ineficiența procedurii recunoașterii vinovăției, legal prevăzută, și, totodată, inutilitatea ei sub aspectul oportunității scurtării procesului penal, deziderat pentru care s-a reglementat justiția negociată, derogatorie de la dreptul comun. S-a arătat, în această ultimă privință, că, deopotrivă, inculpatul este liber să opteze între a uza sau nu de procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, legiuitorul neprevăzând soluția de respingere a acordului pe motiv că inculpatul nu mai recunoaște faptele sau își retractează consimțământul.

20. În ceea ce privește considerentul doctrinar al principiului disponibilității, despre care se susține că s-ar aplica în procedura analizării de către instanță a acordului de recunoaștere a vinovăției, atunci când inculpatul ascultat declară că nu își mai menține consimțământul sau îl retractează, Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat că procesul penal se desfășoară potrivit dispozițiilor prevăzute de lege, respectarea principiului legalității (art. 2 din Codul de procedură penală) verificându-se în raport cu toate normele ce reglementează un act. De asemenea, s-a arătat că autoritatea judecătorească este ținută să își desfășoare activitatea cu respectarea regulilor procedurale prevăzute de Constituție, de Codul de procedură penală, de alte legi speciale ce cuprind dispoziții procedural penale. Prin aceeași decizie s-a reținut că, spre deosebire de procesul civil în care singura funcție care se exercită este cea de judecată, în procesul penal faza de judecată este precedată, în general, de activități investigative, efectuate potrivit unor norme de procedură care urmează principiile fundamentale ale procesului penal, prevăzute în art. 2—12 din Codul de procedură penală. Ca atare, cu referire la poziția doctrinară care, în considerarea principiului disponibilității, consacră dreptul inculpatului ca, în cadrul procedurii acordului de recunoaștere a vinovăției, cu ocazia ascultării sale de către instanță, să își retracteze consimțământul valabil exprimat la urmărirea penală, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că un asemenea drept nu este de esența respectivei proceduri, întrucât acordul de recunoaștere a vinovăției este rezultatul negocierii și consensului dintre procuror și inculpat, niciunul dintre titularii acordului neputând cere aplicarea altor dispoziții în afara celor convenite și consfințite prin acord, în situația contrară nemaifiind respectată condiția desfășurării judecății în procedură necontradictorie.

21. În ceea ce privește caracterul irevocabil al consimțământului valabil exprimat de inculpat la momentul încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, s-a statuat, totodată, că acesta se desprinde și din rațiunea instituirii procedurii simplificate a recunoașterii învinuirii, introdusă în procesul penal român odată cu Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor (art. 320¹ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968), reluată în noul Cod de procedură penală [art. 374 alin. (4) din actul normativ arătat], din ansamblul acestei proceduri desprinzându-se concluzia irevocabilității recunoașterii, irevocabilitate care, de asemenea, nu este strict reglementată, ci opțiunea inculpatului are rolul procesual prealabil obligatoriu, prin aceasta stabilindu-se cadrul procesual pentru activitățile ce vor urma.

22. Ca atare, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că, dat fiind caracterul irevocabil al recunoașterii vinovăției, realizată

în condițiile unui consimțământ valabil exprimat, art. 485 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală se va interpreta în sensul că soluția de respingere a acordului de recunoaștere a vinovăției nu se poate întemeia exclusiv pe simpla retragere de către inculpat, în fața instanței de judecată, a consimțământului valabil exprimat în cursul urmăririi penale, în condițiile art. 482 lit. g) din Codul de procedură penală.

23. Prin raportare la argumentele formulate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 5 din 20 martie 2017, Curtea Constituțională a reținut că, într-adevăr, acordul de recunoaștere a vinovăției, ca aplicare a principiului oportunității, a fost reglementat în cuprinsul Codului de procedură penală în vederea accelerării procesului de soluționare a cauzelor și a degrevării instanțelor de anumite dosare care, din anumite motive apreciate de legiuitor ca fiind întemeiate, nu necesită parcurgerea procedurii penale obișnuite. Prin esența sa, acordul de recunoaștere a vinovăției presupune asumarea de către inculpat a încadrării juridice a faptelor sale realizate de către organele de urmărire penală și acceptarea unei pedepse negociate cu acestea din urmă. Pentru asigurarea atingerii acestei finalități a instituției analizate, legiuitorul a prevăzut, la art. 483 din Codul de procedură penală, un control al instanței căreia i-ar fi revenit competența să soluționeze fondul cauzei asupra acordului de recunoaștere a vinovăției, control care însă este restrâns la verificarea îndeplinirii aspectelor de fond și de formă, reglementate la art. 482 și 483 din Codul de procedură penală. Așa fiind, prin natura și finalitatea sa, acordul de recunoaștere a vinovăției exclude retractarea, în fața instanței judecătorești, a consimțământului exprimat de inculpat în momentul încheierii acordului, cu excepția situației în care se probează faptul că acesta a fost obținut cu încălcarea principiului loialității, fiind afectat de un viciu de consimțământ.

24. Mai mult, prin Decizia nr. 68 din 29 ianuarie 2019, Curtea Constituțională a constatat că, pentru asigurarea încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției în condiții de legalitate, cu înțelegerea de către inculpat a semnificației acestuia și a

efectelor încheierii lui, legiuitorul a prevăzut, la art. 480 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală, ca excepție de la caracterul facultativ al asistenței juridice, faptul că, la încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, asistența juridică este obligatorie, acesta fiind un alt argument în sprijinul inutilității reglementării caracterului retractabil al acestui acord.

25. Așa fiind, acordul de recunoaștere a vinovăției asigură toate garanțiile procesuale specifice dreptului la apărare al inculpatului, motiv pentru care nu poate fi reținută pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 482 lit. g) din Codul de procedură penală, a prevederilor art. 24 din Constituție. Referitor la acestea din urmă, Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că dreptul la apărare are în vedere asistența juridică facultativă, respectiv dreptul persoanei de a beneficia de serviciile unui avocat ales sau numit din oficiu. S-a statuat, totodată, că excepțiile de la această regulă pot fi stabilite în mod exclusiv de legiuitor și că, în cazurile în care legea impune asistența juridică obligatorie a suspectului sau inculpatului, apărarea are valoarea unei instituții de cert interes social, care funcționează atât în favoarea învinutului sau a inculpatului, cât și în vederea asigurării unei bune desfășurări a procesului penal, în considerarea unor situații speciale ce rezultă din însăși enumerarea cuprinsă în textul de lege (a se vedea Decizia nr. 600 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 24 octombrie 2006).

26. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina modificarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziei mai sus analizate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, fiind aplicabile *mutatis mutandis* și în privința prevederilor art. 480 și ale art. 485 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. 5 din 20 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, în măsura în care acestea nu permit retractarea acordului de recunoaștere a vinovăției.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Tribunalul Brașov — Secția penală, din oficiu, în Dosarul nr. 1.981/62/2018 și constată că dispozițiile art. 480 și ale art. 485 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. 5 din 20 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, în măsura în care acestea nu permit retractarea acordului de recunoaștere a vinovăției, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului internelor și reformei administrative nr. 490/2008 privind însemnele heraldice ale structurilor Ministerului Afacerilor Interne

În temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 1 la Ordinul ministrului internelor și reformei administrative nr. 490/2008 privind însemnele heraldice ale structurilor Ministerului Afacerilor Interne, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 9 iunie 2008, cu

modificările și completările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,
Lucian Nicolae Bode

București, 13 iulie 2022.
Nr. 85.

ANEXĂ
(Anexa nr. 1 la Ordinul nr. 490/2008)

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

Însemnul heraldic al Ministerului Afacerilor Interne are la bază stema țării.

Elemente de compoziție preluate din stema României:

— scutul mare (exterior), albastru, încărcat cu o acvilă de aur, cu capul spre dreapta, încoronată, cu ciocul și ghearele roșii, cu aripile deschise, ținând în cioc o cruce ortodoxă de aur, în gheara dreaptă o spadă de argint.

Conform anexei nr. 1 la Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului, cu modificările ulterioare, pasărea apare încoronată cu o coroană închisă, cu tocă purpurie, formată dintr-un cerc frontal, cu borduri subțiri sus și jos, împodobit, în față, cu o piatră dreptunghiulară culcată, patru pietre romboidale (două la stânga, două la dreapta) și două perle pe flancuri, rediate pe jumătate. De la marginea superioară a cercului se ridică opt fleuroane, în formă de vârf de lance, dintre care cinci sunt vizibile, cu primul, al treilea și al cincilea mai mari și decorate, fiecare, cu câte o piatră rectangulară, ornată cu două linii negre orizontale sus și jos și alte două linii verticale pe flancuri, așezată în pal, înconjurată de trei perle mici, poziționate în triunghi, și, în partea inferioară, de o piatră ovală dispusă în pal, cu al doilea și al patrulea mai mici și încărcate, fiecare, cu câte o piatră ovală pe centru și cu o perlă mică deasupra; primele trei fleuroane din față sunt intercalate de două vârfuri ascuțite, terminate cu perle. Din vârfurile fleuroanelor pleacă, în sus, spre mijlocul coroanei, opt lame înguste, dintre care primele cinci din față sunt vizibile, de formă arcuită și ornate cu perle, care se reunesc și se termină la mijloc printr-un glob împodobit cu o centură în formă de fascie, mai îngroșată, din mijlocul căreia se înalță un pal care atinge vârful globului. Globul este surmontat de o cruce recruciată, românească, pe mijlocul căreia broșează crucea Sfântului Andrei, de dimensiuni mai mici; elementele coroanei sunt de argint, cu pietrele rectangulare, romboidale, ovoidale și perlele de culoare albă.

Însemnul heraldic al Ministerului Afacerilor Interne se individualizează prin:

a) ramura verde de măslin, simbol al păcii și ordinii, care înlocuiește buzduganul din stema țării;

b) scutul de mai mici dimensiuni, plasat pe pieptul acvilei, despicat și dublu tăiat, cu șase cartiere, care cuprinde simboluri ce

desemnează cele mai importante structuri ale ministerului după cum urmează:

În cartierul 1 — Inspectoratul General al Poliției Române

— câmp albastru, încărcat în partea superioară cu o balanță de aur cu talgerele în echilibru, iar în cea inferioară cu două securi consulare romane naturale, încrucișate în săritoare.

În cartierul 2 — Inspectoratul General pentru Situații de Urgență

— câmp purpuriu, încărcat cu două topoare încrucișate în săritoare, suprapuse de o cască de pompier așezată din profil; în partea de jos, o grenadă explodând, de la care pornesc în dreapta și în stânga ramuri de stejar, totul de argint. Pe centrul compoziției broșează o turtă portocalie, încărcată cu un triunghi albastru, alezat.

În cartierul 3 — Inspectoratul General al Poliției de Frontieră

— câmp verde, încărcat cu o bornă de hotar, de argint, având în partea de sus două spade albastre, încrucișate în săritoare, iar în cea de jos o ancoră neagră. Borna are ca suport doi lei de aur, limbași roșu, afrontați.

În cartierul 4 — Inspectoratul General al Jandarmeriei

— în câmp, pe albastru, un romb de argint, ieșind dintr-o cunună compusă din trei frunze de stejar de aur, având în centru litera **J** stilizată cu negru.

În cartierul 5 — Administrația

— în câmp, pe albastru, un leu de aur născând dintr-o coroană deschisă cu cinci fleuroane. Leul ține cu labele anterioare un baston, de același metal, încărcat cu cinci flori de crin roșii și manșonat de argint.

În cartierul 6 — Arhivele Naționale

— câmp roșu, încărcat cu o făclie neagră, cu flacără de aur, așezată în bară, peste care broșează un pergament desfășurat, natural, poziționat în bandă și validat cu sigiliu atașat roșu, cu bordură neagră, prins de suport cu șnur albastru.

În partea inferioară, sub acvilă, deviza Ministerului Afacerilor Interne scrisă cu litere negre pe o eșarfă albă: **PRO PATRIA ET ORDINE IURIS** (PENTRU PATRIE ȘI ORDINEA DE DREPT).

Drapelul distinctiv al Ministerului Afacerilor Interne va avea flamura dreptunghiulară, de culoarea albă, cu lungimea de 135 centimetri și lățimea de 90 centimetri și ornamentație

identică pe ambele fețe. Compoziția heraldică de mai sus, pe fond albastru, fără scutul exterior și având în exergă, între două cercuri liniare aurii, legenda scrisă cu litere aurii, pe fond albastru, * **MINISTERUL AFACERILOR INTERNE** * **ROMÂNIA**, cu diametrul de 54 centimetri, se va aplica pe centru, pe avers și pe revers, simetric față de marginile superioară și inferioară, la o distanță de câte 18 centimetri, respectiv stânga și dreapta ale drapelului, la o distanță de câte 40,5 centimetri.

Flamura are atașați, pe cele trei laturi libere, franjuri aurii cu lungimea de 5 cm, iar în colțurile libere are prinse, cu șnur din fir auriu, două canafuri, de asemenea, aurii, cu lungimea de 12 centimetri.

Hampa drapelului este confecționată din lemn tare, uscat, fără noduri, de culoare brună (maro închis), cu diametrul de 3,5 centimetri și cu lungimea de 240 centimetri.

La partea superioară a hampei, în ultimii 90 centimetri, se face o frezare interioară în care se va introduce vergeaua din metal inoxidabil, pe care se montează drapelul.

Vergeaua metalică este fixată în partea inferioară cu un inel de alamă, înalt de 3,2 centimetri, pe care este gravată, cu litere majuscule, denumirea **MINISTERUL AFACERILOR INTERNE**, iar la partea superioară de un manșon metalic cilindric, cu diametrul exterior de 3,5 centimetri, dotat în partea de sus cu două inele cu lățimea de 4,5 centimetri, grosimea de 0,75 centimetri și distanța dintre ele de 0,75 cm.

Pe cilindru este montat vârful hampei, sub formă de vârf de lance, cu înălțimea de 12 cm, realizat din alamă aurită și plasat peste ultimul inel al cilindrului.

La partea inferioară, hampa este prevăzută, pentru protecție, cu un cilindru de alamă, obturat la capătul inferior, având diametrul interior de 3,4 centimetri, cel exterior de 4 centimetri și înălțimea, de asemenea, de 4 centimetri.

Semnificația elementelor însumate:

a) balanța — echilibru, justiție, echitate, evidențiind în stema de față atribuțiile instituției privind supravegherea aplicării legilor;

b) securile consulare romane — evocă atribuțiile Ministerului Afacerilor Interne în statul de drept, de garant al ordinii publice;

c) casca și topoarele — sunt preluate din însemnele pompierilor militari folosite din a doua jumătate a secolului al XIX-lea;

d) grenada explodând — amintește de participarea pompierilor militari la Războiul pentru cucerirea Independenței de Stat a României;

e) turta portocalie, încărcată cu un triunghi albastru — protecția civilă;

f) borna cu ancora — evocă ideea de pază și control al granițelor țării;

g) spadele încrucișate — capacitatea de a judeca, de a separa vinovăția de inocență, sugerând în ansamblu ideea de străjuire permanentă a hotarelor țării;

h) leul — putere, autoritate, forță, înțelepciune, energie în serviciul binelui;

i) romb — viață, prosperitate, recompensă, cântece de laudă;

j) litera **J** — sigla care desemnează, încă din secolul al XIX-lea, Jandarmeria Română;

k) cununa din frunze de stejar — forța, puterea, autoritate veche;

l) coroana deschisă — perfecțiune, iar prin extensie, independența;

m) crin — figură onorabilă; demnitate, iar prin extensie, așteptarea binelui;

n) baston — autoritate, echilibru, administrația civilă;

o) pergamentul desfășurat — menirea instituției de conservare și protecție a Fondului Arhivistic Național;

p) făclia — evocă rolul Arhivelor Naționale în dezvoltarea științei și culturii;

q) deviza îmbogățește mesajul compoziției heraldice și evidențiază devotamentul celor care slujesc în acest minister față de normele democratice.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCOMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
 Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
 Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
 Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

